

Instagram: stela_knjige
Facebook: stela
www.stelaknjige.rs

NASLOV ORIGINALA

Chris Carter

Gallery of the Dead

Copyright © Chris Carter, 2018

Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2025

ZA IZDAVAČA

Marko Sabovljević

UREDNIK

Marina Sabovljević

LEKTURA I KOREKTURA

Lidija Cenić

DIZAJN KORICA

Siniša Subotić

SLOG I PRELOM

Studio Znak

ŠTAMPA

Alpha print, Zemun

TIRAŽ

1.000

IZDAVAČ

Publik praktikum, imprint Stela

Dobrovoljačka 10/I, Zemun

office@publikpraktikum.rs

011/4202 544; 011/4202 545

GODINA IZDANJA

2025

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući foto-kopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

GALERIJA MRTVIH

KRIS KARTER

Preveo sa engleskog
Boban Jakovljević

Stela

JESTE LI IH SVE PROČITALI?

Otkrijte ceo serijal o Robertu Hanteru

ŽIG SMRTI

Nađen je leš sa čudnim dvostrukim krstom urezanim na vrat: to je potpis psihopate poznatog kao Krstaš. Ali inspektor Robert Hanter zna da je to nemoguće. Jer Krstaš je uhvaćen pre dve godine. Zar ne?

DŽELAT

U jednoj crkvi u Los Anđelesu leži krvavo telo sveštenika. Na grudima mu je krvlju ispisan broj tri. Robert Hanter u početku veruje da je u pitanju ritualno ubistvo. Ali pojava novih leševa navodi ga da preispita taj zaključak.

NOĆNI LOVAC

U napuštenoj mesari otkrivena je žrtva, ali uzrok smrti je nejasan. Na njenom telu nema tragova, ali usne su joj brižljivo zašivene. Tek posle detaljne obdukcije, Robert Hanter otkriva užasnu istinu.

VAJAR SMRTI

Medicinska sestra na praksi doživljava najveći šok u životu kad otkrije svog pacijenta, tužioca Dereka Nikolsona, brutalno ubijenog u njegovom krevetu. Ali ono što najviše šokira inspektora Roberta Hantera je posetnica koju je ubica ostavio.

JEDAN PO JEDAN

Inspektor Robert Hanter prima anoniman telefonski poziv sa zahtevom da pogleda privatni prenos na jednoj veb-adresi. Hanter to čini i istog časa počinje jeziva predstava osmišljena samo za njegove oči.

ZLI UM

Neobična nesreća dovodi do hapšenja jednog čoveka, ali dalja istraga ukazuje na mnogo užasnije otkriće – to je serijski ubica koji je najmanje dvadeset pet godina otimao, mučio i kasapio žrtve širom Sjedinjenih Država. I pristaje da razgovara samo s Robertom Hanterom.

JA SAM SMRT

Sedam dana po njenoj otmici, nađen je leš dvadesetogodišnje žene. Inspektor Robert Hanter dobija slučaj i skoro odmah se pojavljuje drugi leš. Hanter zna da mora biti brz jer juri čudovište.

SMRTONOSNI POZIV

Budite oprezni pre nego što se sledeći put javite na telefon. To može biti početak košmara, kao što Robert Hanter otkriva dok lovi ubicu koji vreba žrtve na društvenim mrežama.

Ovaj roman je posvećen svim mojim čitaocima
koji mi godinama pružaju neverovatnu podršku.

Hvala vam, od sveg srca.

1.

Linda Parker je ušla u svoju dvosobnu kuću u Silver Lejku u Los Anđelesu i zatvorila vrata za sobom s teškim, umornim uzdahom. Dan je bio dugačak i naporan. Pet foto-sesija u isto toliko različitih studija raštrkanih po celom gradu. Sâm posao nije bio toliko naporan. Linda je obožavala manekenstvo i imala je sreće da se time bavi profesionalno, ali vožnja po gradu kao što je Los Anđeles, u kojem je saobraćaj u najboljem slučaju spor, ume posebno da iscrpi i razdraži i najstrpljivije ljude.

Linda je izašla iz kuće oko pola osam tog jutra, a kad je ponovo parkirala crvenu *bubu* na svom kolskom prilazu, sat na njenoj komandnoj tabli je pokazivao 10.14 uveče. Bila je umorna i gladna, ali neke stvari imaju prioritet.

„Vino”, rekla je za sebe, pa uključila svetlo u dnevnoj sobi i zbacila cipele. „Hitno mi treba velika čaša vina.”

Linda je u svom belom bungalovu stanovala s Gospodinom Boingom, crno-belim uličnim mačorom koga je udomila pre jedanaest godina. Pošto je bio prilično star, Gospodin Boingo skoro da nije izlazio iz kuće. Jurnjava napolju i ganjanje ptica koje nema šanse da stigne izgubili su draž pre nekoliko leta i Gospodin Boingo je sada dane uglavnom provodio spavajući ili izležavajući se na simsu i katatonično zureći u pustu ulicu.

Kad su se svetla upalila, Gospodin Boingo, koji je prethodna tri sata spavao u svojoj omiljenoj fotelji, ustao je, protegao prednje noge, pa zadovoljno otegnuto mjauknuo.

Linda se nasmešila. „Pa zdravo, Gospodine Boingo. Kako je bilo danas? Naporno?”

Srećan što je ponovo vidi, Gospodin Boingo je skočio na pod i polako joj prišao.

„Jesi li gladan, maleni?“, upitala je Linda saginjući se da uzme mačka.

Gospodin Boingo se pribio uz nju.

„Jesi li pojeo svu hranu?“ Poljubila ga je u čelo.

Linda je znala da će dugo biti van kuće, pa se pobrinula da Gospodinu Boingu ostavi dovoljno hrane. Bar je tako mislila. Zakoračivši udesno, bacila je pogled na činije s vodom i hranom u uglu. Nijedna nije bila prazna.

„Nisi gladan, zar ne?”

Gospodin Boingo je počeo da prede. Dvapat je pospano trepnuo na nju.

„Ne, nisam.” Linda je komičnim glasom iz crtaća odglumila Gospodina Boinga. „Samo hoću da se mazim jer mi je nedostajala moja mamica.”

Počela je nežno da češka Gospodina Boinga po vratu i ispod brade. Na mačkovoj njušci se istog trena pojavio zadovoljan izraz.

„Obožavaš ovo, je li?” Ponovo ga je poljubila u čelo.

Ušla je u kuhinju s mačkom u naručju, uzela čistu čašu iz mašine za sudove i natočila sebi dobru meru iz već otvorene flaše južnoafričkog *pinotaža*. Pustila je Gospodina Boinga pre nego što je prinela čašu usnama.

„Mmm!“, glasno je rekla, najzad počinjući da se opušta. „Raj u tečnom obliku.”

Izvadila je večeru iz frižidera – činijicu salate. Mnogo radije bi pojela dupli čizburger uz krompiriće sa čilijem ili veliku picu s više ljutih papričica, ali time bi prekršila pravila stroge

niskokalorijske dijete. Takvim obrocima se samo povremeno častila, a ovo nije bilo veče za čašćenje.

Otpivši još gutljaj, Linda je uzela vino i salatu, pa izašla iz kuhinje.

Gospodin Boingo ju je pratio.

Vrativši se u dnevnu sobu, stavila je sve na trpezarijski sto i uključila laptop. Čekajući da se računar aktivira, iz torbice je izvadila tubu hidratantne kreme. Pošto je u šake pažljivo utrljala izdašnu količinu kreme, ponovila je postupak sa stolima.

Gospodin Boingo ju je nezainteresovano gledao s poda.

Sledećih pola sata je odgovarala na mejlove i dodala nekoliko novih angažmana u svoj raspored. Posle toga je zatvorila elektronsku poštu i odlučila da vidi šta ima na *Fejsbuku*. Dočekala su je trideset dva nova zahteva za prijateljstvo, trideset devet novih poruka i devedeset šest obaveštenja. Bacila je pogled na zidni sat sa svoje leve strane. Bilo je 10.51. Dok je razmišljala da li je stvarno raspoložena za *Fejsbuk*, Gospodin Boingo joj je skočio u krilo.

„Pa zdravo. Hoćeš još da se maziš, je li?” Ponovo je progovorila glasom iz crtaća: „Naravno da hoću. Ceo dan sam bio sâm. Nevaljala mama.”

Linda je ponovo počela da miluje mačka ispod brade, a onda se setila nečega što je već nekoliko dana nameravala da uradi.

„Znam šta ću”, rekla je gledajući Gospodina Boinga pravo u sitne oči. „Hajde da napravimo jednu od onih slika sa zamenom lica, šta kažeš?”

Pre koji dan, Lindina najbolja drugarica Marija na *Instagramu* je objavila sliku na kojoj je zamenila lice sa svojim preslatkim bišonom. Pas je imao urođenu deformaciju donje vilice, te

mu je jezik stalno bio isplažen. Zato je i Marija isplazila jezik i snimila fotografiju. Kombinacija paperjastog belog krzna, izblajhane plave kose, isplaženih jezika i Marijine uvek preterane šminke, dala je veoma zabavnu sliku. Linda je obećala sebi da će pokušati nešto slično s Gospodinom Boingom.

„Da, uradimo to”, rekla je oduševljeno i klimnula mačku. „Biće zabavno, obećavam.”

Uzela je Gospodina Boinga, dohvatila mobilni i pokrenula aplikaciju za zamenu lica koju je već bila preuzela.

„Dobro, idemo.”

Sela je drugačije, pa osmotrila sliku na malom ekranu. Na zidu iza nje videlo se nekoliko uramljenih slika i srebrna lampa. Levo od slika bila su vrata ka kratkom hodniku i ostatku kuće.

Linda je bila veoma brižljiva što se tiče fotografisanja, čak i kad to radi samo iz zabave.

„Hmm, ne, ne dopada mi se”, rekla je odmahujući glavom Gospodinu Boingu.

Svetla u hodniku iza nje bila su isključena, ali srebrna lampa je radila, pa je slika imala čudan pozadinski odsjaj. Ponovo je promenila položaj, pomerivši se malo ulevo. Odsjaj je nestao.

„Da, mnogo bolje, šta kažeš?”, upitala je Gospodina Boinga.

On je odgovorio sporim, pospanim treptajem.

„Dobro. Obavimo ovo pre nego što ponovo zakunjaš, spalvalice.”

Aplikacija je bila vrlo jednostavna za korišćenje. Trebalo je samo da fotografiše sebe i mačka. To je bilo sve. Aplikacija će automatski prepoznati dva lica na ekranu, postaviti po crveni krug oko oba, a onda ih automatski zameniti.

Linda je podigla Gospodina Boinga i ponovo sela u fotelju.

„Evo”, rekla je pokazujući u ekran mobilnog. „Pogledaj ovamo.”

Gospodin Boingo je izgledao kao da će ponovo zadremati i lenjo je zevnuo.

„Ne, blesavi mačoru, ne gledaj mene. Gledaj ovde. Gledaj.” Ponovo je pokazala u ekran, ovog puta pucnuvši prstima. Taj zvuk kao da je pomogao. Gospodin Boingo se najzad okrenuo i pogledao pravo u Lindin mobilni.

„Tako je.”

Ne gubeći vreme, Linda se široko nasmešila i brzo pritisnula dugme za fotografisanje.

Oko njenog lica na ekranu se pojavio prvi crveni krug, ali kad se ubrzo potom pojavio drugi, Linda je osetila kako je nešto snažno steže u grudima. Aplikacija nije postavila crveni krug oko lica Gospodina Boinga, postavila ga je oko nečeg u mračnom dovratku neposredno iza nje.

2.

„Dobro več, svima.”

Iako je imala mikrofon i jako ozvučenje, profesorka psihologije sa Univerziteta Kalifornije Trejsi Adams, ipak je govorila malo glasnije nego inače. Stajala je pred punim amfiteatrom sa sto pedeset mesta. Od žamora toliko živahnih glasova u sali je brujalo kao u košnici. Pored oduševljenih studenata kriminologije i kriminalne psihologije, u publici je bilo i nekoliko drugih nastavnika veoma zainteresovanih da čuju večerašnje predavanje.

Opčinjavajuće zelene oči profesorke Adams iza staromodnih naočara crnog mačkastog okvira osmotrile su publiku.

„Uskoro počinjemo”, nastavila je. „Zato bi bilo lepo da oni koji to još nisu učinili, sada zauzmu svoja mesta.” Zastala je i strpljivo sačekala.

Profesorka Adams je bila nesumnjivo fascinantna žena – inteligentna, privlačna, učena, harizmatična, elegantna i zanimljivo tajanstvena. Zato nije čudilo što su mnogi njeni studenti, ali i studentkinje gajili neku vrstu klinačke zaljubljenosti u nju, da ne pominjemo neke od njenih kolega. Ali večeras profesorka Trejsi Adams nije bila razlog što je veliki amfiteatar u severozapadnom delu kampusa Univerziteta Kalifornije u Vestvudu bio ispunjen do poslednjeg mesta.

Prošao je ceo minut dok svi najzad nisu seli na svoja mesta.

„Pa”, rekla je profesorka Adams, „počela bih zahvalivši svima što su ovde. Kad bih imala ovakav odziv na svim mojim predavanjima...”

Salom se proneo prigušen smeh.

„Dobro”, nastavila je. „Pre nego što počnemo, želela bih da vam dam neke osnovne informacije o večerašnjem specijalnom gostu.” Nakratko je pogledala ka visokom, dobro građenom muškarcu koji je stajao levo od govornice.

Muškarac je držao šake u džepovima pantalona i uzvratio stidljivim osmehom.

Profesorka Adams je pogledala u beleške na govornici ispred sebe, pa se ponovo obratila publici.

„Diplomirani psiholog sa Univerziteta Stanford”, počela je. „Diplomirao je sa devetnaest godina.” Sledeće tri reči izgovorila je namerno zastajući između svake. „*S najvišim ocenama.*”

Salom se razlegao talas iznenađenog žamora.

„Takode na Univerzitetu Stanford”, nastavila je, „i dalje kao veoma mlad, u dvadeset trećoj godini je doktorirao na analizi kriminalnog ponašanja i biopsihologiji. Njegova disertacija *Napredna psihološka studija kriminalnog ponašanja* postala je i ostala obavezno štivo u FBI-jevom DCANZ-u.” Nakratko je zastala. „Za one koji ne znaju ili su zaboravili šta je DCANZ, to je FBI-jev Državni centar za analizu nasilnih zločina.”

Proverila je svoje beleške, pa ponovo pogledala publiku.

„Iako mu je nekoliko puta ponuđeno mesto profajlera u Jedinici za analizu ponašanja u okviru Državnog centra za analizu nasilnih zločina, večerašnji gost nije prihvatio ponudu i odabrao je da radi u Policiji Los Anđelesa.”

Iznenađeni žamor ovog puta je bio glasniji.

Profesorka Adams je sačekala da žamor utihne, pa nastavila.

„Kao pripadnik gradske policijske službe munjevito je napredovao i postao najmlađi inspektor u istoriji Policije Los Anđelesa. Od tada je rešio više zločina nego iko.”

Ponovo je zastala, ovog puta da bi pojačala utisak.

„Naš večerašnji gost je višestruko odlikovani inspektor Specijalnog odeljenja za ubistva Policije Los Anđelesa – elitnog ogranka Odeljenja za oružane pljačke i ubistva, osnovanog isključivo radi bavljenja slučajevima serijskih i važnih ubistava i slučajevima koji zahtevaju posebnu stručnost i mnogo vremena.”

Profesorka Adams je digla desni prst da naglasi sledeće reči. „Ali to nije sve. Zahvaljujući poznavanju psihologije kriminalnog ponašanja i činjenici da ovaj naš lepi grad izgleda privlači veoma posebnu sortu psihopata...”

Salom se ponovo razlegao smeh.

„...naš gost je deo još specijalizovanije jedinice u okviru Specijalnog odeljenja za ubistva. Sva ubistva koja uključuju preterani sadizam i brutalnost Policija Los Anđelesa označava kao ultranasilne zločine. Većina inspektora u ovoj zemlji dala bi desnu ruku da *ne* rade posao kojim se bavi naš večerašnji gost. On je šef Jedinice za ultranasilne zločine Policije Los Anđelesa.” Ponovo se okrenula i pogledala čoveka pored govornice.

Sto pedeset pari očiju ispratilo je njen pogled.

„Trebalo mi je *mnooogo* vremena da ga najzad ubedim da dođe na Univerzitet Kalifornije kao gost i da svima vama govori o jednoj od najzanimljivijih tema kad se radi o kriminologiji i kriminalnom ponašanju – o savremenim serijskim ubicama.”

U sali je zavladała jeziva tišina.

„Večeras imam veliko zadovoljstvo da vam predstavim inspektora Roberta Hantera iz Policije Los Anđelesa.”

Salom su se prolomile ovacije.

Profesorka Adams je Hanteru dala znak da priđe.

Inspektor Hanter je izvadio ruke iz džepova i polako savladao tri kratka stepenika do bine. Kad je sreo profesorčin pogled, ona mu se ohrabrujuće nasmešila, uz veoma senzualno, ali skoro neprimetno namigivanje. Hanter je skrenuo pogled na publiku koja je tapšala i stidljivo pognuo glavu. Stvarno nije bio naviknut na takve stvari.

„Slomi nogu”, šapnula je profesorka Adams predajući mu mikrofon, pa je sišla sa bine istim putem kojim se on popeo.

Hanter je sačekao da u sali ponovo zavlada tišina.

„Za početak bih želeo da vam se svima još jednom zahvalim što ste ovde. Moram priznati da ovo nisam očekivao.”

Sad je Hanter pogledao profesorku Adams.

„Mislio sam da ću govoriti pred dvadeset do najviše dvadeset pet studenata.”

Publika se ponovo nasmejala.

Ponovo se nasmešivši, profesorka je sa ivice bine slegnula ramenima ka Hanteru.

„Pre nego što počnem, dozvolite da istaknem da nisam navikao da govorim u javnosti, a svakako nisam nastavnik, ali daću sve od sebe da vam prenesem ono što znam i da odgovorim na sva vaša pitanja.”

Salom se ponovo razlegao aplauz.

Hanter nije znao koliki je nivo znanja publike, pa je počeo nekim osnovnim definicijama, kao što je razlika između serijskog ubice, ubice u naletu¹ i masovnog ubice. Objašnjenja je

---

¹ *Spree Killer* je ubica koji počinu više ubistava u kratkom vremenskom periodu (obično u istom danu ili nekoliko dana), na različitim lokacijama, ali bez dužih pauza između ubistava. Kod ovog ubice nema „hlađenja” ili planiranja između ubistava, za razliku od serijskog ubice (*Serial Killer*), čija su ubistva često planirana, sa emocionalnom ili psihološkom motivacijom. *Mass Murderer* je ubica koji ubije četvoro ili više ljudi odjednom, na jednoj lokaciji, u jednom događaju. (Prim. lekt.)

potkrepio nekolicinom primera nedavnih incidenata u Sjedinjenim Državama.

Nastavio je upoznavši publiku sa spiskom od sedam faza serijskog ubice, počev od faze aure – samog početka, kad budući ubica počinje da gubi dodir sa stvarnošću, do faze depresije, velikog emotivnog pada, koji u većini slučajeva sledi posle čina ubistva.

„Pre nego što nastavim”, rekao je Hanter kad je objasnio i poslednju fazu i nastavio mnogo ozbiljnijim tonom, „kad se radi o serijskim ubistvima, najvažnija stvar koju želim da imate na umu je...”

Prekinulo ga je vibriranje mobilnog u džepu njegove jakne. Zastao je i izvadio ga.

„Stvarno se izvinjavam zbog ovoga”, rekao je podižući desnu ruku ka zainteresovanoj publici. „Dajte mi samo minut, molim vas.” Isključio je mikrofona i spustio ga na podijum. „Inspektor Hanter”, javio se na telefon. „Jedinica za ultranasilne zločine.”

Dok je slušao sagovornika, pogledom je potražio profesorku Adams. Njoj je sve bilo jasno. Pročitala je izraz njegovog lica. Već je bila prisutna kad je primio sličan poziv.

„Mora da se šališ.” Promrmljala je u neverici, pa se vratila na binu i prišla Hanteru. „Zašto me ne čudi što se to dešava večeras?”

Hanter je prekinuo vezu i pogledao je.

„Strašno mi je žao, Trejsi”, rekao je tihim, prigušenim glasom. Video je koliko je razočarana. „Moram da idem.”

Klimnula je s razumevanjem. „U redu je, Roberte. Idi. Objasniću im.”

Dok je Hanter žurno napuštao binu, profesorka Adams je uzela mikrofona s poda, žalosno uzdahnula i pogledala potpuno zbunjenu publiku.